

Irena Kovářová

Prošla dlouholetým studiem
v oblasti feng shui, celostní
medicíny, esoteriky, angeologie,
teologie a výtvarného umění.
23 let vyučovala na Teologické
fakultě Jihočeské univerzity.
Je tvůrkyně zahrady Anastázie
a zakladatelka školy osobního
rozvoje Měsíčnice.

www.pozemskenebe.cz

Text: Barbora Hernychová
Foto: Pozemské nebe
a Lenka Šuveríková

Mým snem je vytvořit fungující rodovou osadu

S Irenou Kovářovou o rodových statcích a životě v nich, o síle přírody, ženském plynutí, o tom, zda je Bůh, a o tom, že krása, pravda a láska jsou jedno a nic nesmí chybět.

Anastázie je nejen pěkné jméno, ale i nejstarší certifikovaná přírodní zahrada u nás vytvořená dle filozofie rodového statku. S její zakladatelkou Irenou Kovářovou jsem v Rudolfově u Českých Budějovic strávila nečekaný den a půl. Zahradu jsem si prošla několikrát, prozkoumala každé její zákoutí a byla jsem naprosto nadšená. Nabízím vám teď jen malou ochutnávku té velké krásy, kterou v sobě Anastázie ukrývá. Pokud chcete přídavek a prožít si její energii naplno, doporučuji dopřát si tento zážitek osobně.

Irenko, čím to je, že je nám v zahradách a parcích mezi květinami a stromy tak moc dobře? Čím to je, že na nás kontakt s půdou působí blahodárně a léčivě?

Myslím si, že je to proto, že člověk byl stvořen do přírody.

A po většinu své existence tady na zemi byl nejen její pevnou součástí, ale i součástí tvoření v ní a zdokonalování svého životního prostoru. To, že jsme to úplně nezvládli, je další věc. Když dnes pobýváme mezi stromy, bosí jdeme trávou nebo vidíme krásu květin a cítíme jejich vůni, rozpomínáme se na své původní předurčení. Pro nás všechny je kontakt s půdou blahodárný, ale obzvláště to platí pro ženy, protože naše spiritualita je svázaná s Matkou Zemí. Když se dotýkáme země, pracujeme s půdou, přichází k nám skrze Matku Zemi velká vnitřní síla i moudrost. Ženě se skrze práci s půdou může otevřít plné poznání ženství, spojení se s přirozenými procesy života, které tu jsou od nepaměti.

Vy jste zahradu začali s manželem tvořit už v devadesátých letech. Tvořili jste ji hned od začátku podle principů přírodní zahrady?

Vůbec ne. V té době ještě ani žádná pravidla a oficiální certifikace neexistovaly. My ji budovali zcela pocitově, co se nám líbilo, fungovalo a dávalo smysl.

Bylo to tedy takové intuitivní tvoření?

Přesně tak. Nakoupila jsem si semínka, něco jsem dostala a postupně se začaly rostliny samy semenit a začaly zahradu zaplňovat. Zahradu jsme tvořili tak, aby zde stále něco kvetlo. Každý rok v zahradě je jiný, necháváme rostlinám volnost, některé se přestěhovávají, objevují se nové. Tím, jak jsem výtvarnice, snažím se o barevnost, jednotlivé barvy se prolínají, vždy nám tu něco kvete. Oba se s mužem zabýváme feng shui. Takže i zahradu jsme tak tvořili.

A ta přírodní zahrada z toho vlastně sama vyplynula?

Vlastně ano. Až později mi zavolala známá Martina Petrová, když byly přírodní zahrady u nás ještě v plenkách, a říká: „Nevadilo by ti, kdybychom přijeli k vám na zahradu? My se máme někde naučit, co je správný a co ne v přírodních zahradách, jak je certifikovat. A ty něco takového máš.“ Řekla jsem, že mi to je jedno... klidně. Já tehdy vůbec o nějakém spolku přírodních zahrad nic nevěděla.

A tak přijelo asi dvacet lidí a někde sem tam našli něco, co úplně neodpovídalo jejich pravidlům. Ale ve finále mi řekli, že tady se nebude kritizovat, ale tady se bude oceňovat. No a dostali jsme první certifikát

přírodní zahrady u nás. Nejdřív jenom na papíře a pak nám dali plaketu a my udělali velkou oficiální oslavu. Takhle jsme k tomu přišli.

Co přesně znamená, že je zahrada ukázková? Máte ji otevřenou pro veřejnost?

Sice říkáme, že zahrada má soukromou část, ale úplně soukromá nebyla nikdy. Dá se předem domluvit a přijet se podívat na prohlídku. Pravidelně pořádáme Slavnosti světla a Slavnosti vody. Konají se zde svatby, pikniky, profesionální focení. Pro děti organizujeme prázdninové tábory a zahrada je součástí našich kurzů.

„ Podstatou rodového statku je najít si dobré místo pro život, přijmout za něj zodpovědnost a tvořit v něm prostor lásky, svou malou vlast. “

Přírodní jezírko – voda je nedílný prvek zahrady

Do přírodní zahrady patří i vyvýšené záhony

Život v komunitní zahradě. Tady si lidé osahají, jak to chodí v praxi. Jako taková předpříprava, jako škola nějaké budoucí rodové osady...

A jak ses dostala k tomuto konkrétnímu místu? Jsme vzdušnou čarou tak 4 km od českobudějovického náměstí, ale je tu naprostý klid – taková oáza zeleně.

Já jsem původem tady z toho domu naproti.

Zůstala jsi tedy u svých kořenů.

Tady bývala původně nádherná louka, ale opravdu nádherná! Meandroval tu potok, kolem něj rostly břízky, vrby, koberce sasanek, petrklíčů a já v tom vyrůstala, stopovala bažanty, koroptve a zajíce a milovala to tady. Ale když mi bylo pět let, tak sem najely bagry, traktory, srovnaly všechno, dělníci natahali melioraci a vznikla stoka. Já si pamatuju, jak jsem jako malá holka kvůli tomu brečela. Bylo mi tak líto, že odsud zmizel ten život, co jsem měla ráda. A řekla jsem si a dala si takový slib (to si pamatuji), že když se mi to podaří, tak se tady usadím a tu přírodu sem vrátím zpátky.

Takže se ti to podařilo.

No, on člověk mluví, pan Bůh mění, se říká. Když jsme se s mým mužem vzali, tak jsme nejprve bydleli pět let v Budějovicích. Tady nebyla šance.

Koupili jsme pak parcelu jinde, měli hotový projekt, stavební povolení. Mělo se začít s bagrováním základů a asi 14 dnů předtím jsme se dověděli, že je tento pozemek k máni.

Úplnou „náhodou“. Já jsem se to dozvěděla jako první, šla jsem za svým mužem dost s obavami a řekla jsem mu, že je tato možnost. On říká, ale je ti jasný, že se to všechno o rok zpozdí, že musíme udělat nový projekt. Tím jak už jsme dělali feng shui, tak nám bylo jasné, že ten dům nemůžeme jen tak přenést na jiný pozemek. Ale i tak jsme se dohodli, že do toho jdeme, a jsem svému muži nesmírně vděčná, že mě v tom podpořil a neřekl, že je to hloupost. Já totiž opravdu cítila, že mám tomuto místu vrátit to, co mi dalo jako dítěti, protože to už ve mně zůstalo.

„Když se dotýkáme země, pracujeme s půdou, přichází k nám skrze Matku Zemi velká vnitřní síla i moudrost.“

Život se sem tedy vrátil zpátky a napadá mě, zda tady teď tvojí péčí není možná ještě pestřejší než předtím.

Musím říct, že se daří. Vidíme to i podle toho, kolik je tu živočišných druhů. Slyšíme to podle zpěvu. Žije tady spousta druhů ptáčků, začal tu s námi pobývat dudek a občas sem lítá i ledňáček. Já ho nikdy předtím neviděla naživo. Ale když ho vidíte v přírodě, on je jak drahokam. Když tady byli přírodovědci ze Strakonice, tak tu našli vážku čtyřskvrnitou, motýla stříbropáskatého. Říkali si, že ti už snad ani neexistují ve volné přírodě! Příroda neuvěřitelně rychle regeneruje.

To je pěkné, jak k vám lidi jezdí a vy se od nich dovídáte, jaké tady máte poklady.

Ještě povím jednu historku. To bylo asi deset let, co jsme zahradu tvořili, čerstvě po obdržení certifikátu. Objevila se tady skupinka, přišli na prohlídku, a když jsem jim začala vyprávět, tak se na mě jeden klučina ze skupinky podíval a říká: „Vy to děláte podle Anastasie, že jo?“ A já říkám: „Co to je Anastasie?“

No tak na to jsem se přesně taky chtěla zeptat. Takže vy jste předtím knihy od Vladimíra Megre Anastasia o rodových osadách neznali?

Ne, vůbec. On se na mě taky díval a nevěřil. Prý že to tady všechno máme podle té Anastasie. Já tenkrát vůbec netušila, o co jde. Když potom odcházel, tak říká: „Určitě si ty knihy přečtete – uvidíte, že se vám budou líbit.“ Ty bláho, no to bylo!! Já jsem seděla, četla a říkám svému muži: „Hele, já to nedokážu pojmenovat, ale tady je řečeno to, co my tady děláme. To, co tady cítím.“ Nazírání a cítění přírody jsme vlastně už předtím žili, kniha mi úplně nic nového neotvírala, ale to informační pole, které se s ní spojuje, je úžasné.

Co pro tebe znamená život na rodovém statku?

Mohu svobodně tvořit, žít svůj smysl života, být v rovnováze

mezi svou prací a péčí o rodinu. Znamená to pro mě možnost být sama sebou. Toto je vlastně podstatou rodového statku. Jednoduše řečeno: najít si dobré místo pro život, přijmout za toto místo zodpovědnost a tvořit v něm prostor lásky, svou malou vlast. Žít uprostřed přírody. Tvořit domov pro svou rodinu, ale i všechny rostliny a živočichy, kteří se mnou zahradu obývají. Rodový statek nám dal možnost žít v komunitě lidí smýšlejících stejně. Lidí, kteří vědomě pracují se svými myšlenkami a emocemi a věnují svou energii výhradně tvoření a nikdy boření.

// Spousta věcí mi předaly moje babičky. //

Co konkrétně ti daly knihy Anastasie? Co jsi ještě začlenila do svého života?

Pomohly mi rozpomenout se na moje předurčení spojit se se smyslem svého života a začít ho žít. Vedle těchto knih je pro mě důležitou součástí mého života učení Bruna Gröninga. Bruno i Anastasie říkají v podstatě totéž: „Vraťte se zpátky k přírodě, zbavte se špatných myšlenek, přijímejte jen světlé a čisté myšlenky a skrze toto tvořte překrásné budoucí.“ To samé, co říká Bruno i Anastasie, řekl vlastně i geniální fyzik Albert Einstein: „Všechno je energie. Nic jiného než energie neexistuje. Vytvořte v sobě vibraci reality, kterou chcete, a není jiná možnost, než že tato realita vznikne. Jiný výsledek není možný. To není filosofie. To je fyzika.“

Takže knihy tvé nastavení a cítění vlastně už jen doplnily. Kde se v tobě tedy tento náhled na život ještě předtím vzal?

Spousta věcí mi předaly moje babičky. Ten můj rodný dům tady naproti byl navázaný na hektarový pozemek, který koupila moje prababička coby vdova se dvěma dětmi a vybudovala tam domeček a překrásnou zahradu. Takže já mám jako dítě zažité obrovské třešně a pod nimi lány pomněnek, tulipánů... prostě ráj. Rodiče už to ale měli jinak, doba si žádala zahradu bezpracnou, bezúdržbovou, všude jsme měli samé konifery a posečený trávník a já si pamatuji, jak jsem coby dítě vnímala ten obrovský rozdíl. Když si můžu ležet na ty stromy, dělat si různé domečky u rybízových keřů a hrát si tam. Měla jsem už od malička srovnání.

Vlastně ses vrátila k tomu původnímu, co ti je pocitově nejbližší a nejpříjemnější.

Ano, pocitově jsem si znovu vytvořila ten ráj, který jsem znala z dětství. A vůbec jsem netušila, že tvořím podle Anastasie ani že tvořím nějakou přírodní zahradu. Tvořila jsem to, co jsem zažívala u své babičky. Podle mě je to jenom o zdravém rozumu a nacítění se na přírodu.

Tak to je neuvěřitelné – vy jste šli vlastně úplně opačným směrem. Většina lidí si nejdříve přečte příručky a knihy. Bohužel ale taky spousta lidí narazí. Mají sen žít na rodovém statku, ale za dva roky se vrátí zpátky do města, protože jim to nepřináší to, co očekávali.

Je to tak. A z tohoto důvodu my jsme založili komunitní zahradu, protože už to bereme jako takovou předpřípravu, jako školu nějaké budoucí rodové osady. Bohužel všechny rodové osady u nás končí. Lidé se snaží potkat na nějakých pravidlech, ale o tom to není. My tady nikoho do ničeho netlačíme, máme tu lidi, kteří kouří, ale sami přestanou. My jim nic nezkazujeme. Máme tu vegetariány a máme tu masožravce.

A není to taková podobná pestrost jako na přírodní zahradě, kde se rostliny vzájemně tolerují nebo přizpůsobují, přiro-

zeně se mění a vyvíjejí? Některé zmizí, jiné se objevují...

No přesně! Nás třeba na začátku bylo na komunitní zahradě přes třicet a všechny nás ty plány a skvostné úvahy moc bavily. Ale v momentě, kdy jsme museli začít fakt makat, byli jsme zpocení, utahaní, večer jsme pletli nohama, tak lidi začali odpadat. Zůstalo tak pevné jádro asi osmi lidí a dneska nás je asi patnáct. A pomalu přibývají. A už jsou to lidi, kteří vědí. Spousta lidí podlehne snu, který si stvoří na základě přečtení Anastasie – žádná práce, jenom užívání. Ale ono to tak ve skutečnosti není. Tady si lidé osahají, jak to chodí v praxi, jak se řeší konflikty a jaké to je vzít opravdu do ruky nářadí a pustit se do práce.

A to jsou tedy lidé tady z okolí?

To jsou lidé z města, kteří tady tráví svůj čas. A já vnímám, jak sem přináší své emoce a příběhy. Bez těch lidí by tu byla tahle zahrada, ale všechno to podstatné, co je za tím, by tu nebylo. To bychom se tu kochali, ale ta energie, co je tady teď, by tu nebyla.

Kromě zahrady jsi tady založila i školu Měsíčníci, kde pořádáš kurzy o přírodním zahradničení, principech rodového statku a osobním rozvoji skrze přírodu a zahrady a kurzy pro ženy.

Jsem původní profesí výtvarnice, učila jsem přes 23 let na univerzitě, měla studio bytového designu... Ale začala jsem cítit, že tohle, co tady tvoříme, jak to působí a co nám to dává, mám potřebu předávat dál. A tak k zahradě přibyla před osmi lety ještě škola osobního rozvoje. Celá její stavba už se pojímala v duchu pasivního domu. Máme certifikovanou nejvyšší třídu. Je to celá hrázděná dřevěná konstrukce, která je ze slámopanelů – dřevo, hlína, sláma. Začali jsme ji stavět na jaře a už na podzim zde probíhaly první kurzy.

// Vždy říkám, když se žena plně nespojí s přírodou, nepochopí svoje ženství. //

Tady jde propojit teorii s praxí! Něco se naučit na kurzu a na zahradě si v praxi vyzkoušet...

To si myslím, že je hlavním důvodem, proč se nám studenti vrací. Vidí, že to funguje, a nesou si to do života. Obzvlášť ženy. Vždy říkám, když se žena plně nespojí s přírodou, nepochopí svoje ženství. Kontakt se zahradou a péče o půdu a rostliny jim najednou dávají jiný rozměr a ženy se nacházejí. Je tu spousta žen, které postupně mění své profese. Asistentky, které pracují ve velkých megapodnicích, najednou zjistí, že je to absolutně nenaplňuje, a začnou samy podnikat. Šijí sukně, stávají se profesionálními pěstovkami, nalézají to, co je baví. Začnou si uvědomovat skrz přírodu, že život může být o něčem jiném než jít jenom do práce a pak domů. Najdou v sobě svůj potenciál a pustí se do toho, co je naplňuje.

Ono to asi působí nejen na lidi, co sem cíleně přijdou na kurz, ale tu zahradu nelze přehlédnout ani zvenčí. Kdo jde kolem, prostě se musí zastavit a kochat se.

Proto tady máme třeba lavičku, kam si při svých pochůzkách ráda sedá naše paní poštačka. Odpočine si, užije si pohled na zahradu a jde dál. A dokonce našemu sousedovi se tak moc líbí, co děláme, že nám nabídl zdarma k pronájmu svůj pozemek, zda se ho nechceme ujmout!

Vím, že na svých kurzech pracuješ i s příběhy a se svými obrazy. Jak to funguje?

Slova příběhů fungují jako kód. U lidí se při poslechu určitého

*V komunitní zahradě má na starosti každý svůj záhon,
ale mnoho věcí a projektů vzniká společnými silami*

Zakládání jezírka v komunitní zahradě. Před a po...

příběhu přenastavují spousty věcí. Příběh graduje a působí na nás. Příběhy tvořím podle reality ze svého okolí, většina z nich se opravdu stala.

A jak působí tvé obrazy? Co do nich dáváš?

Když maluji, tak se předtím očistím od veškeré negativní energie, od všech špatných myšlenek i emocí. Tvořím buďto v zahradě, kdy poslouchám zvuky přírody, anebo doma. V tichu nebo poslouchám duchovní hudbu. Do svých obrazů se snažím vnášet ty nejlepší myšlenky a city. Některé obrazy podporují určité oblasti života podle feng shui a některé obrazy jsou univerzální.

Jsi neuvěřitelně výkonná. Jak zvládáš tak široký záběr?

Neřekla bych výkonná, spíše plodná ve smyslu tvořivá. Já tohle ženám často připomínám, je rozdíl být výkonná, nebo plodná. Výkonná žena si ráno udělá seznam povinností a postupně je během dne vykonává a odškrťává a večer si zhodnotí, co stihla a co nestihla. Kdežto ta plodná si ráno řekne, dnešní den mi přinese plno zajímavých podnětů a zážitků a já to co nejlépe využiji pro sebe i pro ty ostatní. A večer cítí naplnění z toho, jaké prožila zajímavé rozhovory, jaké uvařila jídlo, co namalovala, co napsala a jaké květiny jí vykvetly, jaké myšlenky jí napadly a s kým si o nich povídala. Na každý den se začne dívat úplně jinak, nemá potřebu, že musí něco stíhat a dohánět, žije přítomný okamžik.

To se mi líbí, ale myslím, že je to o nějakém přenastavení v hlavě. Od dětství, od školy jsme vedeni právě tím stylem – tady máš úkoly, a dokud je neuděláš, tak si nepůjdeš hrát...

Vždycky máš činnosti, které musíš udělat, ale nesmíš zabírat to gros a brát ti tu radost z tvoření. Pro ženy je dobré se naučit plynout spontánně. Často se nám tady stává, že máme nějaký plán, ale večer zjistíme, že jsme udělali úplně něco jiného. Dříve by nás to stresovalo, ale teď vidíme, že je to v pořádku, jen tomu dát důvěru a dojdeš a uděláš, co máš. A navíc nejsi vyčerpaná a přijdeš k tomu jinou přirozenější cestou.

Na to je potřeba mít kolem sebe i stejně naladěné lidi, kteří tohle chápou a konají stejně.

Je to o spolupráci a správném načasování. Já to vždy přirovnávám k jabloni. Kdyby jablonoň řekla, já nebudu spolupracovat

s vodou, půdou ani sluncem, já to nepotřebuju, já nebudu plodná, já budu výkonná, já nebudu čekat a budu mít jablka hned a vše si budu dělat sama... tak jí to také nepůjde. Stejně to máme my ženy! Dát tomu čas, umět počkat a umět se podporovat a nechat se s důvěrou vést – to je styl ženské práce a to, že nás to učí jinak ve škole i v práci, neznamená, že je to normální a správné a že to musí každému vyhovovat.

Kde se v tobě bere ta inspirace pomáhat, téma žen, propojení žen a přírody, skrz půdu se dostat sám k sobě?

Jako malé dítě jsem měla okamžiky, které si pamatuju doteď.

Jak jdu zahradou na maliny a vnímám krůpěje rosy a barvy, světlo... Tohle ke mně mluvilo od malička, ta příroda a to výtvarno... A mám to tam uložené. Zahradu mám spojenou s rozmanitostí a hojností, to byly pro mě nejsilnější pocity.

Nicméně život jde a společnost tě nějak formuje. Já jsem vyrůstala v době opravdu tuhé totality. Rodiče byli ateisti, jedna babička taky. Druhá si naopak četla v Bibli, byla hodně zbožná, hodně o tom přemýšlela, byla to velmi inteligentní žena, která krásně malovala. Ta mi vyprávěla o Bohu, ale pro mě to bylo takové příjemně tajemné, brala jsem to tenkrát coby dítě jako pohádku. Vznikal ve mně vnitřní konflikt – tak je ten Bůh, nebo není.

A přišla jsi na to?

Vzpomínám si, že v šestnácti jsem se začala nějak sama od sebe modlit, a pak když mi bylo osmnáct, pamatuji si, že mě v noci vzbudila obrovská bolest na prsou, nemohla jsem se nadechnout a připadalo mi, že mi praskne hrudník. Najednou jsem byla pod stropem a dívala jsem se na své tělo a byla jsem totálně zmatená. Pak se otevřela chodba a vcuclo mě to do ní. Já vůbec nevěděla, co to je, protože Raymond Moody a jeho Světlo po životě vyšlo až mnoho let poté. Byla jsem zmatená. Řítila jsem se chodbou ke světlé šterbině, která se mi jako brána otvírala. Vplutí do světla bylo nesmírně příjemné. Bylo to láskyplné, naprosto nádherný, velejasný, měkký pocit. Cítila jsem velkou vděčnost a totální euforii a tam jsem zjistila a navždy si zapamatovala, že krása, pravda a láska jsou jedno. My to dokážeme definovat jako různé kvality, ale tam to bylo v jednotě a nešlo to oddělit. A nic z toho nesmí chybět. Vůbec se mi nechtělo vrátit zpátky.

„ Pro ženy je dobré se naučit plynout spontánně... Myslím, že žena ve výkonu nemá šanci vidět spousty důležitých věcí. „

1

1. Škola osobního rozvoje Měsíčnice. 2. Meditační kaple – barevná skla vyobrazují čtyři živly a na východě ženský a na západě mužský princip.

Co tě přimělo se vrátit?

Světlo mi řeklo, že teď už ho znám a přišel čas se vrátit zpátky, a vůbec se mnou nediskutovalo. Řeklo mi: „Ty máš ale tady úkol na Zemi, ty se musíš vrátit.“ A šup, a už jsem letěla. To přistání ve vlastním těle bylo jak náraz autem do zdi. Byla jsem zpět, usnula jsem a ráno se vzbudila a věděla, že to nebyl sen. Celý den jsem se pak usmívala. Pamatuji se, že se na mě všichni na ulici dívali, co mi je? Já byla prostě šťastná, že ten Bůh je. Něco se tam v tu chvíli přenastavilo v pohledu na svět, na lidi. Začala jsem mnohem víc cítit přírodu, vnímat podstatu. Otevřelo mi to určité obzory, ale vůbec to neznamenal, že už bych uměla uchopovat ženskou energii. To jsem se naučila až mnohem později.

Co tě k tématu ženství tedy nasměrovalo?

Já byla typický workoholik, prototyp v plné mužské energii, orientovaná na výkon, dokonalost. Měla jsem děti, vedla jsem výtvarný ateliér, kde jsem navrhovala bytové interiéry, přednášela na univerzitě... Běžně práce 16 hodin denně. Až jsem skončila v nemocnici. Zkolabovala jsem. Uvědomila jsem si, že mám sice podle feng shui perfektně zmáklé energie v prostoru a jin a jang, ale řekla jsem si: „Ty troubo, ty si neuvědomuješ, že ty jsi ten jin a muž je ten jang a má to nějaké zákonitosti pro tvůj každodenní život?“ Takže tam nastalo velké procitnutí coby žena a pak už jsem najela do takového plynutí. Myslím, že žena ve výkonu nemá šanci vidět spousty důležitých věcí.

Po tomto zážitku asi přišla potřeba tohle předat dále mezi ženy, nenechat je padnout, jako se to stalo tobě?

Mně se vztah k ženám úplně změnil. Dříve jsem s nimi bývala v těžké rivalitě. A najednou jsem cítila, že mám ženy velmi ráda a jsem jedna z nich. Přenastavila jsem si i své pocity coby matka.

Jak si na kurzech k ženám hledáš cestu? Ne každá žena je hned naladěná na duchovno.

My jsme teď opravdu v nádherné době, protože věda potvrzuje tu duchovní vědu. Používám to ve svých přednáškách, opírá se o konkrétní výzkum a pro mnoho žen je to lépe uchopitelné. I když vysvětluju mužskou a ženskou energii, tak jednak jim to vysvětluju na monádě a jednak na vědeckých studiích. Vysvětlím, jak cvičení fungují, jak si mohou sáhnout do kvantového pole a vnést si informaci do aury. Když vědí proč a jak to funguje, nemají problém to vyzkoušet.

Myslím si, že obecně je příznivá doba. Ta koronadoba nám přinesla nejen zpomalení, ale i uvědomění, že stabilitu a jistotu máme hlavně v přírodě. Že je to Země, kdo nás drží...

No přesně. Mám z toho velkou radost a vnímám to jako opravdové požehnání. Kdyby vesmírný intelekt nedopustil, tak by to neproběhlo. Ale ono to proběhlo a my se buď poučíme a vezmeme si z toho něco pro sebe, nebo se zase vrátíme do původního a dostaneme ještě větší tafku.

Irenko, řekni mi na závěr, jaká je tvá dlouholetá vize?

Mám takové své nejhlubší přání a tím je vybudování fungující rodové osady. Vnímám tohle místo jako takovou mateřskou školu pro všechny, kteří myslí ten návrat k přírodě opravdu vážně. Vidím to ve formě zimního obrazu, vrátil se nám sníh, jako to bylo dříve, půl metru sněhu, zachumlané chaloupky, vzrostlé stromy a my sedíme v jedné té chaloupce u krbu, praská tam oheň a kolem sedí dospělí, senioři i malé děti. Děti v úžasu poslouchají, jak ti dospěláci vyprávějí, jak to všechno začalo, co ti rodiče a prarodiče pro to museli udělat. A všem je dobře a skrze to společenství, dobré jídlo a sdílení příběhu si děti i dospělí uvědomují a cítí, že se jim dostává něčeho úplně mimořádného.

Pozn. Dana B., vydavatele: K tomuhle článku jsme měli takovou kupu krásných fotek, že bylo opravdu těžké z nich vybrat. Takže nejlepší bude se do zahrady Anastázie jet podívat osobně. ☺